

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: JUDr. J. G.
bytem X

proti
žalovanému: Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2024, č. j. PPR-32746-3/ČJ-2024-990450,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- V projednávané věci jde o to, zda se za bezúhonného podle § 22 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), nepovažuje též ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem odsuzujícím rozsudkem, kterým trestní soud podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), mj. schválil dohodu o vině a trestu.
- Obvodní soud pro Prahu 9 (dále jen „trestní soud“) rozsudkem ze dne 1. 2. 2024, sp. zn. 43 T 1/2024 (dále jen „trestní rozsudek“), schválil dohodu o vině a trestu mezi státním

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zástupcem a žalobcem. Žalobce byl shledán vinným pro skutky, jimiž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník,

ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákoníku, a přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2, odst. 4 téhož zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 téhož zákoníku. Žalobci byl podle § 210 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1, § 67 odst. 1, odst. 3 a § 68 odst. 1, odst. 2 téhož zákona uložen úhrnný peněžitý trest ve výměře 200denních sazeb o výši denní sazby 3 000 Kč za den (dohromady 600 000 Kč). Podle § 228 odst. 1 trestního řádu rozsudek uložil žalobci povinnost uhradit poškozené částku 145 194 Kč.

3. Žalobce již ve správním řízení shodně jako následně v žalobě namítal, že trestním rozsudkem nebyl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu, ale byla jen schválena dohoda o vině a trestu. Nejednalo o „jednostranný direktivní akt státu“, ale o „dvoustranný právní úkon“. Podmínky § 22 odst. 1 zákona o zbraních nebyly naplněny.
4. Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „orgán I. stupně“) mu nicméně rozhodnutím ze dne 15. 5. 2024, č. j. KRPS-155148-17/ČJ-2023-0113IZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních odejmul zbrojní průkaz, neboť přestal splňovat podmínku bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o zbraních. Soud podle orgánu I. stupně dohodu o vině a trestu schvaluje odsuzujícím rozsudkem. Součástí trestního rozsudku je nejenom výrok o schválení dohody o vině a trestu, ale i výrok o vině a trestu. Trestní rozsudek má povahu odsuzujícího rozsudku se všemi důsledky s tím spojenými (např. evidence v Rejstříku trestů).
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2024, č. j. PPR-32746-3/ČJ-2024-990450 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce byl podle žalovaného pravomocně uznán ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o zbraních vinným trestným činem odsuzujícím rozsudkem. Trestním rozsudkem byla nejenom schválena dohoda o vině a trestu, ale žalobce byl též uznán vinným ze spáchání dvou úmyslných trestných činů. To je zřejmé i z opisu z evidence Rejstříku trestů (srov. § 22 odst. 3 zákona o zbraních). Trestní soud podle § 314r odst. 4 trestního řádu dohodu o vině a trestu schválil *odsuzujícím rozsudkem*, ve kterém uvedl výrok o schválení dohody o vině a trestu i výrok o vině a trestu v souladu s dohodou o vině a trestu. Žalovaný tedy nepochyboval o tom, že podmínky § 22 odst. 1 zákona o zbraních byly naplněny.
6. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

Argumentace účastníků řízení

7. V žalobě žalobce namítal, že podmínky § 22 odst. 1 zákona o zbraních nebyly splněny. Trestním rozsudkem nebyl uznán vinným úmyslným trestným činem, ale byla jím jen schválena dohoda o vině a trestu. To plyne již ze samotného výroku trestního rozsudku, jelikož soud jen schválil dohodu o vině a trestu tak, jak je uvedeno v části „B“ výroku trestního rozsudku. I jazykový výklad § 22 odst. 1 zákona o zbraních za bezúhonného nepovažuje jen toho, kdo byl *pravomocně uznán vinným*. Musí se jednat o jednostranný direktivní akt státu vůči pachateli trestného činu, nikoli o dvoustranný právní úkon v podobě dohody o vině a trestu. Pokud § 22 odst. 1 zákona o zbraních výslovně neodkazuje Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

na § 175a trestního řádu, jedná se legislativní nedostatek, který nelze přičítat k žalobcově tíži. Zákon o zbraních nelze vykládat extenzivně v neprospěch držitele zbrojního průkazu.

8. Namítal-li žalovaný, že při schvalování dohody o vině a trestu má trestní soud vyslovit i výrok o vině a trestu, jedná se jen o provedení ústavní zásady, že nikdo nemůže být uznán vinným z trestného činu jinak než rozsudkem soudu. Nic to ale nemění na tom, že ve smyslu zákona o zbraních nebyl žalobce odsouzen trestním soudem. To by zákonodárce musel v zákoně výslovně uvést. Dohoda o vině a trestu je z hlediska procesního i hmotněprávního dohodou. Nejedná o odsouzení, k němuž soud přistoupí po provedeném dokazování. Obsahově, povahou a procesním postupem je dohoda o vině a trestu od odsuzujícího rozsudku zcela odlišná. Uvádí-li § 314r odst. 4 trestního řádu, že soud dohodu o vině a trestu schválí *odsuzujícím rozsudkem*, nejde podle žalobce o odsouzení, ale o schválení dohody o vině a trestu. Jedná se sice formálně o *rozsudek*, ale to jen z toho důvodu, že dohodu o vině a trestu nelze schválit *usnesením*.
9. Případné pochybnosti o výkladu zákona (veřejnoprávní normy) pak podle žalobce na základě zásady *in dubio pro libertate* nemohou jít v jeho neprospěch. Tím se žalovaný neřídil a napadené rozhodnutí je z toho důvodu nezákonné.
10. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* zrekapituloval obsah trestního rozsudku, opisu z evidence Rejstříku trestu a právní úpravu. Trestní soud schválil dohodu o vině a trestu odsuzujícím trestním rozsudkem. Trestní soud se neomezil jen na schválení dohody o vině a trestu, ale žalobce též uznal vinným ze spáchání dvou úmyslných trestných činů. Dohoda o vině a trestu není jen dvoustranný právní úkon, ale musí být schválena soudem a součástí odsuzující výroku musí být výrok o vině a trestu. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o zbraních nepřipouští více interpretací, a proto není namístě aplikovat zásadu *in dubio pro libertate*.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem nevyjádřili účastníci ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Jak soud upozornil již výše, žalobce v žalobě uplatnil jediný žalobní bod – jelikož se státním zástupcem uzavřel dohodu o vině a trestu, není naplněna hypotéza § 22 odst. 1 zákona o zbraních o tom, že byl pravomocně uznán vinným trestným činem. S tím soud nesouhlasí.
13. Podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních za bezúhonného podle tohoto zákona se nepovažuje *ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,*
 1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,
 2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo *jiný trest než trest odnětí svobody*, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu.

14. Podle § 175a odst. 1 trestního řádu, jestliže *výsledky vyšetřování dostatečně* prokazují závěr, že se skutek stal, že tento skutek je trestným činem a že jej spáchal obviněný, může státní zástupce zahájit jednání o dohodě o vině a trestu na návrh obviněného nebo i bez takového návrhu. Neshledá-li státní zástupce návrh obviněného důvodným, vyrozumí o svém stanovisku obviněného, a má-li obviněný obhájce, též jeho.
15. Podle § 314r odst. 1 věta první trestního řádu soud může *rozhodovat o skutku, jeho právní kvalifikaci, trestu* a ochranném opatření pouze v rozsahu uvedeném v dohodě o vině a trestu.
16. Podle § 314r odst. 2 trestního řádu soud dohodu o vině a trestu *neschválí*, je-li *nesprávná nebo nepřiměřená* z hlediska souladu se zjištěným skutkovým stavem nebo z hlediska druhu a výše navrženého trestu, případně ochranného opatření, nebo *nesprávná* z hlediska rozsahu a způsobu náhrady škody nebo nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení, anebo zjistí-li, že došlo k *závažnému porušení práv obviněného* při sjednávání dohody o vině a trestu. V takovém případě věc vrátí usnesením do přípravného řízení. Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.
17. Podle § 314r odst. 4 věta první trestního řádu *soud dohodu o vině a trestu schválí odsuzujícím rozsudkem, ve kterém uvede výrok o schválení dohody o vině a trestu a výrok o vině a trestu, případně ochranném opatření, v souladu s dohodou o vině a trestu.*
18. Podle komentářové literatury k trestním předpisům (viz ŠÁMAL, Pavel a kol. Trestní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2260, a GRIVNA, T., ŠÁMAL, P., VÁLKOVÁ, H. a kol. Oběti trestných činů. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 599 a 600, marg. č. 15) podstatou dohody o vině a trestu je uzavření přijatelné dohody mezi státním zástupcem na jedné straně a obviněným na straně druhé, za současného zohlednění zájmů poškozeného, o způsobu ukončení trestní věci, přičemž taková dohoda podléhá schválení soudem ve veřejném zasedání rozsudkem, soud ovšem není takovou dohodou beze zbytku vázán, má poměrně široká oprávnění dohodu nepřijmout. Obviněný umožní urychlení projednání věci, vzdá se práva na plnohodnotné projednání věci soudem a práva na dokazování viny v hlavním líčení, za což může očekávat ochotu státního zástupce přistoupit na mírnější potrestání. Pokud by k sjednání dohody o vině a trestu nedošlo nebo soud dohodu o vině a trestu *neschválí*, pokračuje se v hlavním líčení na podkladě původní obžaloby. V dalším řízení se k sjednané dohodě o vině a trestu, včetně prohlášení viny obžalovaným učiněným pro účely jejího sjednání, nepřihlíží, ledaže obžalovaný požádá, aby takové prohlášení bylo posouzeno jako prohlášení viny. „*Nejedná se však o jiné vyřízení věci, když návrh na schválení dohody o vině a trestu soud schvaluje odsuzujícím rozsudkem (pokud nerozhodne jinak), který kromě výroku o schválení dohody o vině a trestu obsahuje také výrok o vině a výrok o trestu. Byť tedy dojde k vyslovení viny a uložení trestu soudem, děje se tak ve zvláštním řízení, výrazně odlišným procesním postupem.*“ (viz GRIVNA, T., ŠÁMAL, P., VÁLKOVÁ, H. a kol. Oběti trestných činů. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 597, marg. č. 1., a DRAŠTÍK, A.,

FENYK, J. a kol. Trestní řád: Komentář. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI k § 175a trestního řádu).

19. Z citované literatury a právní úpravu plyne, že soud má při schvalování dohody o vině a trestu zásadní roli a nelze uvažovat o tom, že by se jednalo jen o dvoustranný právní úkon mezi státním zástupcem a obviněným, jak namítá žalobce. Soud totiž dohodu o vině a trestu nesmí podle § 314r odst. 2 trestního řádu schválit mj. tehdy, pokud je nesprávná (pro skutkové i právní pochybení). Soud sice neprovádí dokazování, nevyhodnocuje skutkový stav na základě dokazování provedeného v hlavním líčení, nicméně i na základě znalosti spisu může dospět k závěru, že je zde patrný nesoulad mezi tím, čemu nasvědčují důkazy založené ve spise, a tím, co je obsaženo v dohodě o vině a trestu. Nesprávnost může spočívat také v tom, že skutek není posouzen právně správně či podle všech ustanovení trestního zákoníku, která přicházejí v úvahu (např. skutek měl být posouzen jako jednočinný souběh dvou trestných činů, avšak v dohodě o vině a trestu byl posouzen jako jediný trestný čin). Pochybení v právním hodnocení může být celá řada, např. pochybení může spočívat v chybně stanoveném stadiu spáchání činu (příprava, pokus, dokonání trestný čin), v chybně stanovené formě účastenství (pomoc, návod, organizátorství, spolupachatelství), v chybném užití pravidel o časové působnosti trestních zákonů (čin měl být posouzen podle jiného trestního zákona, než byl posouzen) apod.
20. Hypotéza § 22 odst. 1 zákona o zbraních pak vyžaduje, aby se za bezúhonného nepovažoval ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem. To ale odsuzující rozsudek vydaný podle § 314r odst. 4 (a § 120 odst. 4) trestního řádu bez dalšího splňuje. Odsuzující rozsudek, kterým se schvaluje dohoda o vině a trestu, obsahuje všechny náležitosti zcela shodně jako odsuzující rozsudek, jímž soud rozhoduje v hlavním líčení. Jen navíc ve výrokové části [§ 120 odst. 1 písm. c) trestního řádu] obsahuje výrok o schválení dohody o vině a trestu (§ 120 odst. 4 a § 314r odst. 4 trestního řádu). Odstavec 4 je v tomto směru *lex specialis* k uvedeným obecným ustanovením, nicméně nestanoví prakticky žádnou zvláštní náležitost odsuzujícího rozsudku, jímž je schvalována dohoda o vině a trestu, neboť jediný zvláštní výrok takového rozsudku, že se schvaluje dohoda o vině a trestu, zmiňuje i obecné ustanovení § 120 odst. 4 (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3687 a 3688).
21. Pokud tedy trestní rozsudek ve výroku označeném „A“ schvaluje dohodu o vině a trestu mezi státním zástupcem a žalobcem a ve výroku označeném „B“ žalobce uznává vinným úmyslnými trestnými činy, je hypotéza § 22 odst. 1 zákona o zbraních, podle níž se za bezúhonného nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem, naplněna. Namítá-li pak žalobce, že trestním rozsudkem nebyl uznán vinným, odporuje tento závěr výše citované právní úpravě i obsahu trestního rozsudku. Ve výroku „B“ odsuzujícího trestního rozsudku byl žalobce uznán vinným trestným činem a ten v souladu se zákonem obsahuje *výrok o vině* s přesným označením trestných činů, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením, zda jde o zločin nebo přečin, a místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedením všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu (viz § 120 odst. 3 trestního řádu), a *výrok o trestu* s uvedením zákonných ustanovení, podle nichž byl trest vyměřen (viz 122 odst. 1 trestního řádu). Jak je pak zřejmé z bodů 18 a 19 tohoto rozsudku, trestní soud výrok o vině a trestu jen nekriticky nepřebírá, ale mj. posuzuje, zda je z hlediska skutkových i právních otázek správný (viz § 314r odst. 2 Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

trestního řádu). Pokud tomu tak není, dohodu (třeba i proti vůli státního zástupce a obviněného) neschválí.

22. Sám žalobce v žalobě připouští, že nikdo nemůže být uznán vinným jinak než trestním rozsudkem. Dovojuje z toho však jen stěží pochopitelný závěr, že se jedná jen o jakousi „právní fikci“ propůjčující rozhodnutí, jímž je třeba schválit dohodu o vině a trestu, formu rozsudku, avšak bez toho, aby mělo vlastnosti rozsudku – uznání viny obviněného. To je ale značně nepřesvědčivá argumentace. Je tomu totiž právě naopak. Pokud čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyžaduje, aby vina mohla být vyslovena jen odsuzujícím rozsudkem, je s ústavním pořádkem souladná jen taková právní úprava, která tak činí důsledně ve všech případech – a tedy i v případě odsuzujícího rozsudku podle § 314r odst. 4 trestního řádu se všemi jeho vlastnostmi. S žalobcem lze souhlasit jen v tom, že vyslovení viny odsuzujícím rozsudkem, jímž se schvaluje dohoda o vině a trestu, nepředchází dokazování v hlavním líčení. To je ale odlišnost mající vliv jen na procesní stránku řízení před soudem (s výhradou již zmiňované možnosti soudu dohodu neschválit nebo odmítnout), nikoli na povahu (vlastnosti) tohoto odsuzujícího rozsudku. To, že obviněný se státním zástupcem uzavře dohodu o vině a trestu ani nemusí nic znamenat, jde-li o závažnost trestné činnosti obviněného. Není tedy ani namístě k těmto odsouzeným přistupovat benevolentněji.
23. Jelikož o výkladu § 22 odst. 1 zákona o zbraních nepanují žádné rozumné pochybnosti, není vůbec namístě v žalobcův prospěch uvažovat o uplatnění zásady *in dubio pro libertate*. Nejedná se ani o žádný legislativní nedostatek. Trestní řád explicitně uvádí, že se jedná o odsuzující rozsudek (viz § 314r odst. 4 věta první). Není proto žádný důvod, aby zákon o zbraních na dohodu o vině a trestu zvlášť pamatoval. K tomu plně postačuje, pokud § 22 odst. 1 zákona o zbraních uvádí, že za bezúhonného se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem.

Závěr a náklady řízení

24. Vzhledem k tomu, že jediný žalobní bod není důvodný a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. září 2025

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu